

Sygn. akt I C 1038/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anita Wolska

Protokolant: Tomasz Zacharewicz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. J.**

przeciwko (...) Company **SE z siedzibą w R. działającym przez (...) Company SE Spółka (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Company SE z siedzibą w R. działającym przez (...) Company SE Spółka (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. na rzecz powódki K. J. kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 października 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

II. oddala powództwo w pozostałej części.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 464,69 zł (czterysta sześćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. nakazuje zwrócić na rzecz powódki od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 244,86 zł (dwieście czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

V. nakazuje zwrócić na rzecz pozwanego od Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 244,86 zł (dwieście czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt sześć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

Sędzia Anita Wolska

Sygn. akt I C 1038/15

UZASADNIENIE

Powódka K. J. pozwem wniesionym w dniu 08 maja 2015r., skierowanym przeciwko pozwanemu (...) Company SE z siedzibą w R., działającym przez (...) Company (...) Oddział w Polsce z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty w wysokości 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 25 października 2014r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty w wysokości 1.078,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia

wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 6 czerwca 2014r. na ulicy (...) w S. kierujący pojazdem marki B. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i potrącił ją na przejściu dla pieszych, w wyniku czego doznała obrażeń ciała. Wskazała, że pojazd sprawcy posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego, jednak ubezpieczyciel odmówił wypłaty jakiegokolwiek kwoty zadośćuczynienia na jej rzecz uzasadniając to znikomością krzywdy. K. J. wskazała, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznała poważnych obrażeń ciała oraz rozstroju zdrowia w postaci urazu głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia łokcia i ramienia prawego, stłuczenia kolana lewego, urazu stawu skokowego lewego z nadciągnięciem torebki stawowej i więzadeł, ogólnych potłuczeń ciała. Powódka wskazała, że do dnia wypadku była osobą, która wiodła spokojne i ustabilizowane życie, jednak skutki wypadku wywołały nieodwracalne zmiany w jej organizmie i do dnia dzisiejszego odczuwa dolegliwości i cierpi z powodu silnych bólów całego ciała, zwłaszcza głowy, lewej ręki, lewego kolana i stawu skokowego. Wskazała, że bezpośrednio po zdarzeniu, nie była w stanie wykonywać tak prostych czynności jak ubieranie się, schylenie, wiązanie sznurowadeł, czy sprawowanie zakupów i była zdana na pomoc najbliższych. Dodała, że zmianie uległ jej dotychczasowy tryb życia, bowiem kontynuowała leczenie powypadkowe u lekarzy kilku specjalności, pozostając przy tym na silnych lekach przeciwbólowych i neurologicznych. Powódka zaznaczyła, że wypadek ten wpłynął także negatywnie na jej samopoczucie i na jej stan psychiczny, bowiem oprócz powyższych dolegliwości, odczuwa również lęk przed przechodzeniem przez jezdnię, przejawiający się w obawie przed kolejnym wypadkiem i ponowną utratą zdrowia. Podkreśliła również okoliczność, że w dacie wypadku miała 19 lat i do dnia zdarzenia była młodą i zdrową kobietą, jednak jej stan zdrowia nie wróci do tego sprzed wypadku. K. J. dodała, że w związku z wypadkiem poniosła straty, które obejmują koszt zniszczonego tabletu A. One T. E. 7 w wysokości 1.078,60 zł. W zakresie odsetek od dochodzonego zadośćuczynienia wskazała, że domaga się ich od dnia następnego po wydaniu przez pozwaną decyzji z dnia 24 października 2014r. odmawiającej przyznania świadczenia tytułem zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 17 sierpnia 2015r. (k. 52-56) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności gwarancyjnej jako ubezpieczyciela pojazdu, którym wyrządzono szkodę, jednak powódka nie udowodniła, aby krzywda jakiej miała doznać wskutek zdarzenia z dnia 6 czerwca 2014r. wymagała przyznania zadośćuczynienia, bowiem nie stwierdzono żadnego uszczerbku na zdrowiu. Dodał, że dokonując dokładnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że choć zdarzenie wyrządzające szkodę miało miejsce, to jego następstwa nie są na tyle poważne, aby uzasadniały roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia, a z ostrożności procesowej podniósł, że żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana, a roszczenie nieudowodnione, bowiem wpisy lekarzy w przedłożonej dokumentacji medycznej w zakresie dolegliwości bólowych są wynikiem badania podmiotowego tj. wywiadu z pacjentem, a nie badania przedmiotowego, które mogłoby potwierdzić subiektywne odczucia powódki. Pozwany zakwestionował także zasadność roszczenia powódki o odszkodowanie, bowiem mimo, że udowodniła, że w dniu 18 maja 2013r. urządzenie to zostało nabyte za kwotę 1.078,60 zł przez I. J., to nie udowodniła ani faktu poniesienia właśnie przez nią szkody, ani wysokości samej szkody, bowiem cena zakupu nie świadczy o wartości urządzenia. Dodał, że powódka nie udowodniła też, że urządzenie nie mogło być naprawione, co generowałoby inną (niższą) wysokość odszkodowania, a to na niej spoczywał obowiązek wykazania szkody, tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zakwestionował także roszczenie w zakresie odsetek.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2014r. doszło do potrącenia powódki przechodzącej przez przejście dla pieszych przez kierującego pojazdem marki B. o nr rej. (...), który w chwili zdarzenia legitymował się obowiązującą w tym dniu umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) Company SE.

K. J. w dniu 16 września 2014r. zgłosiła szkodę i wniosła o przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł i odszkodowania w łącznej kwocie 1.228,60 zł za uszkodzenie tabletu (1.078,60 zł), telefonu i spodni (150 zł). Pismem z dnia 30 września 2014r. pełnomocnik powódki wniosł o zapłatę zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł oraz kwoty w wysokości 16,99 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia.

Pozwany na mocy decyzji z dnia 24 października 2014r. przyznał powódce zwrot kosztów dojazdów do placówek medycznych w wysokości 16,99 zł. Kwota ta została zapłacona w dniu 27 października 2014r.

Pismem z dnia 4 listopada 2014r. K. J. wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie przyznania zadośćuczynienia, jednak pozwany w decyzji z dnia 28 listopada 2014r. wskazał, że nie znajduje podstaw do zmiany wyrażonego dotychczas stanowiska.

Bezsporne, a nadto dowód:

- zgłoszenie szkody z 19.09.2014r. k. 94v-96v,

- zgłoszenie szkody z 30.09.2014r. k. k. 35-36,

- decyzja z 24.10.2014r. k. 11-12 i k. 92-93,

- potwierdzenie przelewu k. 147,

- wniosek z 4.11.2014r.k. 37-38,

- decyzja z 28.11.2014r. k. 39 i k. 90-91,

- końcowa opinia lekarska k.117-117v,

- faktura k.148,

- akta szkody na płycie CD k. 85.

W chwili wypadku powódka miała 19 lat i była uczennicą. Na miejsce przedmiotowego zdarzenia przyjechała policja, która ukarała sprawcę wypadku(kierującego pojazdem marki B. o nr rej. (...)) mandatem karnym za popełnienie wykroczenia w ruchu drogowym. Na miejsce zdarzenia została wezwana także karetka Pogotowia (...), a w związku z wypadkiem udzielono powódce pomocy medycznej. W chwili wypadku powódka miała przy sobie tablet A. One T. E. 7, który został zakupiony przez jej mamę w dniu 18 maja 2013r. za kwotę1.078,60 zł. T. uległ zniszczeniu.

Powódka po wypadku przez okres przynajmniej 3 tygodni nie mogła chodzić, była poobijana, nie mogła się ruszyć, ponieważ ruch sprawiał jej ból, w związku z czym leżała w domu, a przy wchodzeniu po schodach (mieszka na trzecim piętrze) wymagała pomocy innej osoby. Po potrąceniu powódka boi się przechodzić przez pasy i nie wchodzi na jezdnię dopóki nie przejedzie lub nie zatrzyma się samochód. Pojawiły się u niej problemy z pamięcią. Nie korzystała z pomocy psychologa ani psychiatry. Przed wypadkiem powódka biegała systematycznie 3 razy w tygodniu. Obecnie nie biega, bo jak zaczyna biegać to wraca kontuzja lewej kostki tzn. puchnie i nie można na niej stanąć. Powódka odczuwała żal z powodu niemożności przeżywania w pełni wesela siostry, na które bardzo czekała, a odbyło się ono 20 czerwca 2014r. z uwagi na występujące u niej dolegliwości bólowe.

Dowód:

- pismo KP z 22.10.2014r. k. 88 i k.115,

- pismo KP z 09.10.2014r. k.89,

- faktura k. 42 i k.97,

- fotografie k. 40-41 i k.111-112,

- zeznania powódki K. J. k. 75-76,

- fotografie k. 23-34 i k. 100-110, k.135- 140,

W dniu wypadku powódka zgłosiła się do lekarza rodzinnego w związku z tym potrąceniem i bólem uda lewego, zasinieniem czoła, bólem szyi po stronie lewej i trudnościami w chodzeniu. Cztery dni po wypadku u powódki przeprowadzono badanie i stwierdzono stłuczenie łokcia prawego z zasinieniem, stłuczenie kolana lewego z otarciem skóry, uraz stawu skokowego lewego z naciągnięciem torebki stawowej i więzadła pobocznego. Po wypadku występowały u niej trudności w czynnościach dnia codziennego, nie powodowały jednak konieczności korzystania z pomocy osób trzecich. Dolegliwości bólowe i utrudnienia w poruszaniu się występowały u powódki przez okres 3 tygodni, zaś pełną sprawność odzyskała po ok. 6 tygodniach. Przebyte urazy nie spowodowały długotrwałego upośledzenia sprawności i nie stwierdza się ograniczenia trybu życia. K. J. nie wymaga dalszego leczenia neurologicznego ani ortopedycznego z powodu doznanych obrażeń podczas wypadku. Obecnie nie wymaga leczenia, jest w pełni sprawna fizycznie, a rokowania na przyszłość są dobre. W związku z zaistniałym zdarzeniem w dniu 6 czerwca 2014r. brak jest trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki. Wobec powódki nie wykonano badania rezonansu magnetycznego mózgowia, rtg. stawu łokciowego prawego, rtg. stawu kolanowego lewego, rtg. stawu skokowego lewego.

Dowód:

- opinia sądowa ortopedyczno- neurologiczna k. 183-190,

- ustna opinia uzupełniająca sądowa ortopedyczno- neurologiczna k. 218-220,

- dokumentacja medyczna k. 13-22, k. 94, k. 98-99, k. 130-134,k.150-154.

Bezpośrednio po wypadku powódka nie doświadczyła dyskomfortu psychicznego typowego dla zaburzeń adaptacyjnych. Doświadczała natomiast bólu i dyskomfortu fizycznego o znacznym nasileniu, trwającego przez okres od 3 tygodni do 1,5 miesiąca. W chwili obecnej powódka nie ponosi skutków wypadków na poziomie psychicznym, społecznym, ani fizycznym, jest osobą zdrową psychicznie, cechuje się spójną osobowością i znacznymi zasobami adaptacyjnymi i regulacyjnymi.

Wyklucza się występowanie zaburzeń adaptacyjnych powódki, ostrej reakcji na stres czy zaburzeń stresu pourazowego w związku z czym w wyniku wypadku K. J. nie poniosła żadnego chwilowego bądź trwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym. Przeżywane przez badaną cierpienie miało jedynie fizyczny charakter oraz brak jest podstaw do podejrzewania uszkodzenia funkcji umysłowych (w tym pamięci).

Dowód:

- opinia sądowa psychologiczna k. 242-248.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

W niniejszym postępowaniu powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty w wysokości 6.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia 25 października 2014r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty w wysokości 1.078,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami płatnymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowił przepis art. 445 k.c. w zw. z przepisem art. 444 § 1 k.c. i w zw. z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z przepisem art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Stosownie wreszcie do przepisu art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§4). Stosownie natomiast do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Przesłankami odpowiedzialności cywilnej za krzywdę są krzywda i jej rozmiar, zdarzenie ją wywołujące oraz związek przyczynowy między krzywdą a tym zdarzeniem. Należy wskazać, że szkoda majątkowa oznacza bezpośredni uszczerbek w majątku poszkodowanego czynem niedozwolonym. Szkoda na osobie obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (krzywdy). Zadośćuczynienie jest szczególną formą rekompensaty za szkody o charakterze niemajątkowym (krzywda), jakie doznała osoba poszkodowana wskutek bezprawnego i zawinionego przez sprawcę działania, skutkującego uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia.

Aby przypisać więc odpowiedzialność odszkodowawczą za krzywdę wyrządzoną innej osobie konieczne jest zarówno zaistnienie zdarzenia je wyrządzającego jak i samej krzywdy, a nade wszystko związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem, a krzywdą.

W niniejszej sprawie w ocenie strony powodowej pozwany jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku ponosi gwarancyjną odpowiedzialność odszkodowawczą względem niej za skutki zdarzenia z dnia 6 czerwca 2014r. Pozwany podnosił jednak, że u pozwanej nie wystąpiły trwale następstwa wypadku, w związku z czym żądanie zadośćuczynienia jest bezzasadne. Pozwany wskazał także, że żądanie zasądzenia odszkodowania z uwagi na brak szkody majątkowej również nie znajduje uzasadnienia na gruncie niniejszego postępowania.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzone w sprawie dowody z dokumentów oraz zeznania powódki, które uznał za wiarygodne w zakresie w jakim korelowały z pozostałym materiałem dowodowym. Nie były one kwestionowane w toku postępowania przez żadną ze stron. Ustalenia w zakresie stanu faktycznego Sąd poczynił w szczególności przy uwzględnieniu sporządzonych w sprawie opinii sądowno-lekarskich, sporządzonych przez biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii oraz z zakresu psychologii.

Rozstrzygając o zakresie przedmiotowego roszczenia Sąd przyjął, że podstawą do wypłaty zadośćuczynienia są skutki zdrowotne, jakie wiązały się z samym wypadkiem drogowym jak i okresem bezpośrednio po nim następującym, a nadto czasem leczenia.

Zgodnie z opinią sporządzoną przez biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej i neurologii K. J. w wyniku potrącenia doznała stłuczenia łokcia prawego z zasinieniem, stłuczenia kolana lewego z otarciem skóry, urazu stawu skokowego lewego z naciągnięciem torebki stawowej i więzadła pobocznego. Po wypadku występowały

u niej dolegliwości bólowe i utrudnienia w poruszaniu się przez okres 3 tygodni, zaś pełną sprawność odzyskała po ok. 6 tygodniach. Przebyte urazy nie spowodowały długotrwałego upośledzenia sprawności i nie stwierdzono ograniczenia trybu życia. Obecnie powódka nie wymaga leczenia neurologicznego ani ortopedycznego, jest w pełni sprawna fizycznie, a rokowania na przyszłość są dobre.

Zgodnie z opinią sporządzoną przez biegłą sądową z zakresu psychologii powódka w wyniku wypadku nie doświadczyła dyskomfortu psychicznego typowego dla zaburzeń adaptacyjnych i nie ponosi skutków wypadków na poziomie psychologicznym, społecznym, ani fizycznym, jest osobą zdrową psychicznie, cechuje się spójną osobowością i znacznymi zasobami adaptacyjnymi i regulacyjnymi. Nie wystąpiła u niej ostra reakcja na stres czy zaburzenia stresu pourazowego.

Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd uznał w/w opinie za przekonywujące. W ocenie sądu opinie biegłych sądowych stanowią miarodajną podstawę ustaleń faktycznych dotyczących stanu zdrowia powódki. W tym stanie rzeczy wnioski opinii przedstawione przez biegłych dysponujących odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym Sąd ocenił jako wystarczające. Odnotować przy tym należy, iż żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do ostatecznych treści opinii biegłych sądowych, akceptując tym samym zawarte w nich wnioski.

Wskazać w tym miejscu należy, że powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty w wysokości 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty w wysokości 1.078,60 zł tytułem odszkodowania tj. zwrotu kosztów uszkodzonego tableta.

Odnosnie żądania kwoty zadośćuczynienia należy wskazać, że w ocenie Sądu, mimo iż obecnie zgodnie z wnioskami opinii biegłych sądowych powódka jest osobą zdrową i proces leczenia został zakończony, to zakres obrażeń i utrzymujących się bolesności bezpośrednio po zdarzeniu (a nawet czasami do dziś) uzasadnia przekonanie, że żądanie przez nią kwoty w wysokości 4.000 zł znajduje uzasadnienie na gruncie niniejszej sprawy i zrekompensuje powódce krzywdę doznaną w zdarzeniu z dnia 6 czerwca 2014r. K. J. w dniu wypadku miała jedynie 19 lat, była młodą osobą, uczennicą, wchodzącą w dorosłe życie. W wyniku wypadku przez okres 3 tygodni występowały u niej dolegliwości bólowe i utrudnienia w poruszaniu się, a pełną sprawność odzyskała dopiero po ok. 6 tygodniach. Na szczególną uwagę zasługuje okoliczność, że powódka w wyniku wypadku drogowego przed wejściem na przejście dla pieszych stała się ostrożniejsza i uważniejsza, bowiem obawia się kolejnego potrącenia. Przed wypadkiem powódka systematycznie biegała 3 razy w tygodniu, zaś obecnie z uwagi na występującą dolegliwość lewej kostki, nie może biegać. Co znamienne, wypadek miał miejsce w dniu 6 czerwca 2014r., zaś w dniu 20 czerwca 2014r. odbył się ślub siostry powódki, w którym K. J. nie mogła aktywnie uczestniczyć, nie mogła się poruszać i cały czas siedziała. Powyższe niewątpliwie wpływało negatywnie na samopoczucie powódki i powinno także znaleźć odzwierciedlenie w szacowanym wymiarze zadośćuczynienia.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powódce należy się zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł, zaś w pozostałym zakresie roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Tak określone zadośćuczynienie odpowiada zdaniem Sądu także kryteriom miarkowania wysokości tego rodzaju rekompensaty sformułowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że „zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny; stanowi sposób naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Powinno ono uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć. Zasadniczą przesłanką przy określaniu jego wysokości jest stopień natężenia krzywdy, tj. cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decydujące znaczenie mają rzutujące na rozmiar krzywdy okoliczności uwzględnione przez sądy orzekające, takie jak rodzaj, charakter, długotrwałość i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, stopień i trwałość kalectwa” (wyrok z dnia 10 marca 2006 r., sygn. akt IV CSK 80/05, opubl. OSNC 2006/10/175).;a także zaznaczył, iż „wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. To ostatnie pojęcie sprecyzowane zostało w taki sposób, że nie może być wynikiem oceny najbiedniejszych warstw społeczeństwa. Obecnie bowiem ograniczenie się do przeciętnej stopy

życiowej społeczności, przy znacznym zróżnicowaniu dochodów różnych grup społecznych, nie jest wystarczające. Biorąc jednak pod uwagę także dyscyplinującą funkcję odszkodowań i zadośćuczynienia, określanie jego wysokości na podstawie dochodów najuboższych warstw społecznych byłoby krzywdzące. Za oczywiste należy także uznać, że jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter, musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach."(wyrok z dnia 15 lutego 2006 r., sygn. akt IV CK 384/05, opubl. LEX nr 179739).

Odnosząc żądania zasądzenia odszkodowania, na okoliczność wykazania szkody majątkowej w postaci uszkodzenia tableta A. One T. E. 7 powódka przedłożyła zdjęcia ww. urządzenia, który ma pobitą szybę oraz fakturę wystawioną na kupującego - I. J. w kwocie 1.078,60 zł w dacie zakupu 18 maja 2013r. W ocenie Sądu powyższy materiał dowodowy jest niewystarczający do przyznania powódce kwoty w wysokości 1.078,60 zł tytułem odszkodowania. Brak dowodu, iż uszczerbek majątkowy powstał w majątku powódki, bo faktura z tytułu kupna jest wystawiona na rzecz jej mamy I. J.. Na okoliczność wykazania, że mama przekazała jej tablet do użytkowania czy też na własność mogła chociażby wnieść o przeprowadzenie dowodu z jej przesłuchania. Mając na uwadze powyższe roszczenie w zakresie odszkodowania podlegało oddaleniu w całości.

Reasumując mając na uwadze powyższe, analiza zebranego materiału dowodowego doprowadziła do przekonania, że zasadnym jest przyznanie powódce kwoty w wysokości 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzycielowi przysługują odsetki za okres opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Orzekając w powyższym zakresie Sąd miał na względzie unormowanie art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się zasądzenia ich od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji z dnia 24 października 2014r. odmawiającej przyznania świadczenia tytułem zadośćuczynienia. Zgodnie z żądaniem powódki Sąd zasądził więc odsetki ustawowe od dnia 25 października 2014r., z tym, że do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie z uwagi na znowelizowanie ww. przepisu ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. (art. 57 ustawy). W tym miejscu zaznaczenia również wymaga, iż na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany miał już wiedzę o zakresie żądań powódki i przedkładanych dokumentach, również co do zadośćuczynienia, jednakże dokonał odmiennych ustaleń co do ich zasadności, co nie daje podstaw do przyjęcia, iż wyrokowanie w przedmiocie zadośćuczynienia powinno odnosić się do zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wyrokowania, biorąc po uwagę, iż zgłoszenie szkody nastąpiło w dniu 16 września 2014r. i upłynął termin 30 dni, o którym mowa powyżej. Z uwagi na powyższe rozważania powództwo w pozostałym zakresie zostało oddalone (pkt II wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów art. 100 zd.1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zmianami). Sąd ustalił, iż skoro powódka domagała się zasądzenia kwoty w wysokości 7.078,60 zł, a zasądzono na jej rzecz kwotę w wysokości 4.000 zł to wygrała spór w 56,5 % i w 43,5 % przegrała. Na koszty poniesione przez powódkę złożyło się: kwota 354 zł tytułem opłaty od pozwu, 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictw oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 755,14 zł, łącznie 2.343,14 zł. Na koszty pozwanego złożyła

się kwota 1.200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, kwota 3 zł tytułem opłaty kancelaryjnej oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 755,14 zł. Tym samym koszty te zamknęły się kwotą 1.975,14 zł. Uwzględniając zatem wysokość procentu w jakich każda ze stron wygrała spór do zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki podlegała kwota w wysokości 464,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu ($2.343,14 \text{ zł} \times 56,5\% = 1.323,87 \text{ zł}$; $1.975,14 \times 43,5\% = 859,18 \text{ zł}$ czyli $1.323,87 \text{ zł} - 859,18 \text{ zł} = 464,69 \text{ zł}$). Z powyższych względów orzeczono jak w pkt III wyroku.

Na koszty sądowe w niniejszym postępowaniu złożyły się także koszty opinii sądowych w łącznej kwocie 1.510,28 zł (przy uiszczonych zaliczkach przez obie strony w kwotach po 1.000 zł). Przy uwzględnieniu art. 84 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd w pkt IV i V wyroku nakazał zwrot niewykorzystanej części zaliczki w kwocie 489,72 zł po połowie każdej ze stron t.j. w kwotach 244,86 zł.

Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska

Sygn. akt I C 1038/15

Dnia 10 grudnia 2019r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. pozwanego.
3. przedłożyć z apelacją lub za 21 dni od doręczenia.

Sędzia Sądu Rejonowego Anita Wolska